

at dette Forslag gaar meget let gennem dette Ting, og jeg skal i Tilslutning til, hvad det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) sagde, at Finansloven er Folketingets Lov, sige, at selv om vi mere eller mindre villigt vil indrømme dette, kommer vi jo til at indrømme det, men paa den anden Side afskærer vi os ikke derfor fra Retten til, naar nye Principper tages op eller Nyheder overhovedet sættes ind paa Finansloven, da at kritisere det og endog sende Finanslovsforslaget ned til det andet Ting igen. Saaledes har vi for ikke ret mange Aar siden gjort, og det gik, der kom ingen større Konflikt ud af det. Jeg ønsker at sige paa mine Meningsfællers og egne Vegne, at var der i Aar fra anden Side forelagt et Ændringsforslag gaaende ud paa at fjerne Bevillingen til Havebrugsundervisningen, vilde vi ganske sikkert have stemt derfor, medens vi ligesom det ærede Medlem heller ikke nu tænker paa at stille noget saadant Forslag.

Et Par Nyheder paa dette Finanslovsforslag vil jeg dog gerne kortelig berøre. Den ene af dem er allerede berørt af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper), og det er de to Tilskud til Kommunerne Esbjerg og Allinge-Sandvig. Det er, saa vidt jeg ved, første Gang, vi træffer paa noget saadant. Medens der er saa ganske overordentlig meget, der taler for at hjælpe Allinge-Sandvig — det er jo et Forslag, der slet ikke kommer uventet, for hvem der har set Forholdene — stiller jeg mig noget mere skeptisk med Hensyn til Forslaget til Esbjerg Kommune. Der er jo Landkommuner, der har en højere Skatteprocent end Esbjerg, og saa har de endda som Landkommuner højere Ejendomsskatter. Vi maa jo ikke glemme, at det Præcedens, der her skabes, kan have meget betydelige Følger. Derfor ønsker jeg, i alt Fald for vort Vedkommende, at tage al Reservation i saa Henseende, naar vi nu stemmer for dette Forslag. Det maa erindres, at selv om den Sum, der her opføres som Tilskud til Esbjerg Kommune, kun anføres til 75,000 Kr., er det jo ikke den eneste Hjælp, der ydes Esbjerg paa dette Finanslovsforslag. Man eftergiver ogsaa Esbjerg Kommune 37,500 Kr., som i Henhold til særlig Lov skal betales som et 20-aarigt Bidrag til Havnen. Det er anden Gang, man gør dette. Det er anden Gang, Esbjerg fritages for at yde dette Tilskud, som de er pligtige til at yde. Jeg kan ikke sige, at den Motivering, hvormed den højtærede Indenrigsminister har stillet Forslaget vedrørende Esbjerg, egentlig er saa overordentlig talende. Et af de vigtigste

Argumenter — eller det, der vel skal være det vigtigste — er, at der i September, Oktober og November Maaneder i 1914 i Esbjerg i Arbejdsløn for Losnings- og Ladningsarbejder kun er udbetalt 60,000 Kr. imod 131,000 Kr. i Fjor. Man faar det Indtryk, at det er denne Forskel paa 70,000 Kr., der skal virke, men man maa huske paa, at det er kun en Indtægt for en Del Skatteydere. Det virker ikke med noget tilsvarende Beløb paa Kommunens Budget. Tænker man sig, at alt blev skattepligtigt, drejer det sig kun om en Forskel af ganske faa Tusinde Kr., et meget lille Beløb paa Kommunens Budget. I det hele taget mener jeg, at det er rigtigt, at vi, naar vi nu gør dette, gør os det klart, hvad Følgen bliver. Thi hvad der er Ret for den ene, maa ogsaa være Ret for den anden. Hvad gør man ved en Privatmand, naar han ikke kan klare sine Sager? Saa træder Kreditorerne til, og er den paagældende Lensbesidder, saa træder det offentlige til, og Justitsministeren er saa venlig at sætte ham under Administration, maaske i Henhold til en kgl. Resolution. Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at man sagde til en saadan Kommune: I maa se at ordne eders Ting. Nu har I faaet Tilskuddet, men I faar det med en Advarsel om at bringe eders Sager i Orden. Vi kan komme til at staa overfor Muligheden af at skulle sætte en Kommune under Administration. En Kommune kan jo gaa fallit, d. v. s., det er vist kun et Tankeeksperiment; man har jo Lov til at ligne Skatterne paa Indbyggerne, men det kan blive saa haardt, at ogsaa disse reagerer og ikke kan udrede dem. Men der er ingen Tvivl om, at en Kommune maa lære at sætte Tæring efter Næring, og jeg mener rigtignok, at naar vi vedtager dette Tilskud, saa vedtager vi det fra vor Side under den bestemte Forudsætning, at det kan vi ikke blive ved med uden at træffe Foranstaltninger, der forhindrer, at den Slags Ting gentages.

Der er paa Finanslovsforslaget ogsaa en anden Nyhed, som jeg i og for sig betragter som en glædelig Nyhed. Den kommer mig ikke uventet. Der findes for første Gang medtaget en Post i Henhold til Loven af 8. Juni 1912 om ekstraordinær Henlæggelse til Reservefonden. Det er første Gang, den kommer, og den skuffer mig lidt. Som en af dem, der var med til at fremkalde denne Lov, har jeg stillet store Forventninger til Resultatet, men ogsaa her har Tiderne haft deres Indvirkning. Der henlægges nu 2,075,000 Kr. paa denne Maade til Reservefonden. Men ingen Glæde er ublandet. Jeg